

*Hồi Thứ Ba Mười Sáu***VÕ KHÔNG XONG PHẢI DỤNG MƯU THẦN**

Quân sư Đường Toàn lại ngửa mặt trông trời nói:

– Xin chư vị hãy chờ lát nữa, nếu không có tin tức gì, chúng ta sẽ tính kế cũng chưa muộn.

Ngừng một lát ông nghiêm nét mặt nói tiếp:

– Đúng là chư vị trúng độc rồi! Không phải đệ nói ngoa đâu. Nếu không điều trị sớm đi thì sau này nguy hại lắm, các vị tự chữa được là hay và nên liệu trước đi. Vạn nhất không thể tự chữa được thì xin đến tổng trại tỵ bang tại Hồ Động Đình, tiểu đệ xin tìm cách điều trị cho liệt vị. Đệ xin chờ trong thời hạn từ một đến hai tháng ở cổng trại Quân Sơn.

Thiết Mộc chấp tay nói:

– Bần tăng rất cảm kích thịnh tình của tiên sinh. Tại chùa Thiếu Lâm chúng tôi cũng có dược phẩm, nhưng chưa rõ có chữa được chất độc này không? Nếu không chữa được thì trong thời hạn đó sẽ đến Quân Sơn để thỉnh giáo tiên sinh.

Phí Công Lượng nghiêng mình cung kính nói:

– Tiểu đệ chắc là phải nhờ đến tiên sinh rồi.

Đường Toàn khoanh tay đáp lễ cười nói:

– Không dám. Chính đệ đây lấy làm vinh hạnh được trị bệnh cho liệt vị.

Âu Dương Thống đột nhiên thở dài ngồi ngay ngắn lại nâng chén lên mời:

– Xin liệt vị cạn chén cho!

Rồi nâng chén uống cạn trước. Thiết Mộc nhíu lông mày hỏi:

– Dường như Bang chúa có tâm sự gì trọng đại? Bọn bần tăng muốn nghe được không?

Âu Dương Thống cảm khái nói:

– Từ khi đệ lên ngôi Bang chúa Cùng Gia Bang đã hơn hai mươi năm nay. Những biến cố diễn ra liên miên, hùng tâm tráng khí tựa hồ dòng nước chảy xuôi. Mười mấy năm nay nếu không được Đường tiên sinh trù hoạch đại kế thì rằng ba chữ Cùng Gia Bang cũng không còn nữa. Tưởng được ngày gió lặng sóng yên, thì lại xảy đến cái chết của Mẫn lão anh hùng làm cho trong võ lâm lại nổi phong ba.

Phí Công Lượng bật lên một tràng cười, nói:

– Những sự nguy hiểm trên khôn giang hồ khác nào những đợt sóng trên

sông. Đợt này chưa qua đợt sau đã tiếp, bao giờ mà hết được. Tiểu đệ đây treo kiếm mười năm, biệt tích giang hồ, mà rồi sau cũng vướng vào vòng thị phi ân oán, bắt buộc phải trở lại giang hồ...

Âu Dương Thống ngoảnh trông lên trời hỏi:

– Hôm nay có phải là mười bốn tháng bảy không?

Thiết Mộc đáp:

– Đúng mười bốn tháng bảy!

Âu Dương Thống nói bằng một giọng buồn thảm:

– Nếu như nhị vị cần Đường tiên sinh trị độc cho thì nhớ đến Quân Sơn trước ngày rằm tháng chín. Qua ngày đó Đường tiên sinh đi nơi khác rồi!

Phí Công Lượng ngạc nhiên hỏi:

– Sao Đường tiên sinh không ở Quân Sơn nữa?

Âu Dương Thống nói:

– Đúng rồi! Kỳ hẹn tại hạ cùng Đường tiên sinh là mười hai năm, đến rằm tháng chín là hết. Đường tiên sinh sẽ từ biệt tộ bang, bỏ lại cơ nghiệp do tay mình xây dựng trong mười hai năm trời để vào rừng sâu ẩn lánh.

Quan Tam Thắng nghe nói nhảy lên hỏi:

– Sao? Quân sư định bỏ đi ư?

Âu Dương Thống nói:

– Lúc ta xin tiên sinh ra giúp đã ước hẹn trong cùng một thời hạn mười hai năm. Nay sắp đến kỳ hạn ta không dám thất tín.

Âu Dương Thống, khước mắt lộ ra cảm tình lưu luyến vô hạn nhìn Đường Toàn.

Quan Tam Thắng đột nhiên lớn tiếng hỏi:

– Dương huynh đi thật ư?

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt đáp:

– Còn những hai tháng kia mà? Đến bấy giờ sẽ hay. Hiện nay phải lo kế đối địch đã.

Thiết Mộc, Phàm Mộc, Phí Công Lượng không muốn xen vào việc nội bộ Cùng Gia Bang, nhưng thấy bọn họ được Đường Toàn một nhân vật rất quan trọng giúp đỡ. Đường Toàn đi thì không còn ai bổ khuyết được sự tổn thất đó. Giữa lúc chiếu rượu đang im lặng, bất thành linh có tiếng chân người. Hai gã đệ tử Cùng Gia Bang mặc áo sắc tro, hốt hoảng chạy vào. Thoáng trông sắc mặt chúng, quần hào đã biết ngay là họ đến có chuyện quan hệ, tình hình đột nhiên có vẻ khẩn trương.

Đường Toàn đứng dậy hỏi ngay:

– Bên địch có người đến tiếp viện phải không?

Hai gã đứng trước khoanh tay thi lễ. Gã bên tả nói:

– Đệ tử vâng mệnh tuân tiêu những đường hiểm yếu bốn mặt, phát giác ra rằng có bốn năm chỗ những cọc đóng đã bị nhổ đi.

Quan Tam Thắng lớn tiếng hỏi:

– Những người được phái đến canh giữ đi đâu?

Gã bên phải đáp:

– Đệ tử điều tra ra thì những người giữ nơi đó bị chết lâu rồi.

Âu Dương Thống được tin báo kinh người, không khỏi giật mình hỏi xen vào:

– Chúng chết ra sao?

Gã bên phải đáp:

– Dường như bị trúng ám khí chất độc. Toàn thân không có thương tích, chỉ có màu da biến ra xanh xám.

Thiết Mộc đại sư cũng hỏi:

– Những thi thể đó hiện giờ ở đâu?

Hai gã đồng thanh đáp:

– Vẫn để nguyên chỗ. Chưa có lệnh Bang chúa, chúng tôi không dám tự chuyên dời đi nơi khác.

Đường Toàn nói:

– Xin chư vị yên tâm uống rượu, để tôi cùng Quan huynh đến trước xem sao rồi sẽ bàn.

Phí Công Lượng nói:

– Bọn này hiểm độc vô cùng! Tiểu đệ xin cùng đi với Đường huynh, Quan huynh để giúp một tay.

Âu Dương Thống đột nhiên quay lại bảo Thiết Vệ Chu Đại Chí:

– Người đến bảo Tứ Thập Bát Kiệt chia ra một nửa giám sát thuyền lớn, con một nửa về đây nghe lệnh.

Dạ Ứng Tử Vương Càn đứng dậy nói:

– Tôi cũng xin đi theo Đường huynh.

Đường Toàn tùm tùm cười, đảo mắt nhìn mọi người rồi nói:

– Đã có Quan huynh, lại thêm Vương huynh giúp đỡ tiểu đệ không còn lo gì nữa. Xin chư vị ngồi chờ đây một chút. Tiểu đệ đi rồi lập tức trở về ngay.

Nói xong rũ áo đứng dậy bảo hai gã mặc áo sắc tro:

– Các người đi trước dẫn đường cho chúng ta!

Hai đại hán áo sắc tro trở gót thong thả cất bước, vì chúng biết Đường Toàn kém võ công nên không đi mau.

Quan Tam Thắng, Vương Càn đứng dậy đi theo Đường Toàn. Đi chừng đượng ba mươi trượng đột nhiên một cỗ xe lừa chạy lại đón. Trên xe có một gã áo đen đầu đội mũ đại thảo sụp xuống mặt.

Vương Càn mấy lần ngấp nghé muốn nhìn, song gã này dường như có ý muốn giấu mặt. Gã tránh tia mắt Vương Càn một cách rất tài tình.

Quan Tam Thắng khẽ bảo Vương Càn:

– Quãng đường này khá xa, mời tiên sinh lên xe đi!

Đường Toàn tùm tùm cười bước lên xe lừa nói:

– Tiểu đệ lên xe đặng tranh thủ thời gian.

Hai gã dẫn đường thấy Đường Toàn lên xe rồi lập tức rảo bước. Gã ngồi phía trước xe mặc áo đen giơ tay lên, xe lừa lập tức chạy rất mau đuổi sát hai gã dẫn đường.

Quan Tam Thắng cùng Vương Càn chạy theo xe, vừa chạy vừa ngẩng nhìn bên mặt để quan sát cảnh vật xung quanh, đồng thời, để bảo vệ Đường Toàn.

Đi trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà thì đến một chỗ ngã ba. Hai gã mặc áo sắc tro giơ tay trở một bụi cỏ rậm gần đó, nói:

– Những cọc ngầm nơi đây đã bị nhổ đi, còn thi thể người của ta ở trong bụi cỏ này.

Đường Toàn giơ quạt ra chỗ, gã áo đen dong xe đột nhiên buông lỏng tay khiến cho xe chạy lại gần bụi cỏ. Mọi người để mắt nhìn kỹ quả thấy một xác chết nằm lẫn trong bụi cỏ.

Lúc đó Quan Tam Thắng cùng Vương Càn cũng theo đến nơi. Quan Tam Thắng toan đưa tay lật xác lên xem gã đó là ai?

Bỗng Đường Toàn la to lên:

– Quan huynh chớ đụng vào xác chết.

Ngón tay Quan Tam Thắng vừa chạm vào tử thi giật mình quay lại hỏi:

– Sao vậy?

Đường Toàn cười đáp:

– Đó là phòng xa, Quan huynh bẻ một cành cây đẩy xác chết lại cho tiểu đệ coi.

Quan Tam Thắng nói:

– Quân sư cẩn thận quá. Người chết chẳng lẽ còn phòng ám khí được ư?

Tuy miệng nói thế, nhưng Quan Tam Thắng làm theo lời Đường Toàn. Ông bẻ cành cây đẩy tử thi lại. Đường Toàn để ý nhìn xác chết, sắc mặt xám xanh tựa như người trúng ám khí tuyệt độc mà chết. Lại cũng giống người bị kẻ khác dùng thủ pháp “Trảm Mạch” làm đứt hết những đường kinh mạch, máu tụ lại mà chết.

Đường Toàn quay lại hỏi hai đại hán áo sắc tro:

– Các người đã xem xét trong mình y có thương tích gì chưa?

Hai gã cung kính đáp:

– Thuộc hạ đã xem rất kỹ, toàn thân không có vết tích gì cả.

Đường Toàn trầm ngâm một lát rồi cười nói với Quan Tam Thắng:

– Tiểu đệ không hiểu võ công, phiền Quan huynh coi xem y bị ám khí có chất độc hay bị kẻ khác làm đứt kinh mạch mà chết.

Quan Tam Thắng xem xét một lúc rồi đáp:

– Toàn thân gã đúng là không có thương tích, dường như y bị người ta bít các huyết đạo bằng thủ pháp trảm mạch. Máu không lưu hành được, ngừng lại mà chết.

Quan ngừng lại một lúc rồi nói tiếp:

– Giả tử Đường huynh không cho tôi lấy tay mó vào xác chết thì tôi không xem ra được.

Đường Toàn cười nói::

– Các vị ghi tên vào ký tử bạ, chỉ trong nháy mắt đã bị trúng độc. Huống chi là sờ vào người để khám nghiệm tử thi. Nếu đối phương bỏ chất kịch độc vào áo quần tử thi này thì người trúng độc phải lập tức té lăn ra, liệu Quan huynh có phòng bị được không”?

Quan Tam Thắng nói:

– Cái đó...

Đường Toàn cười nói:

– Không cái đó, cái điếc gì hết, tôi thử hỏi Quan huynh bị trúng độc thì làm thế nào?

Quan Tam Thắng tùm tùm cười không nói gì nữa, cầm cành cây bới đầu tóc tử thi xem kỹ một lượt rồi nói:

– Tôi có thể xác định gã không bị chết vì ám khí, mà bị nội thương ở sau lưng. Có lẽ hung thủ võ công tuyệt cao, phóng chưởng đánh đứt kinh mạch một cách bất thành linh.

Đường Toàn nói:

– Thế võ này đã được coi là tuyệt giải chưa?

Quan Tam Thắng đáp:

– Phải là hạng võ công thượng thừa mới sử dụng được. Trên chốn giang hồ rất ít người có thủ pháp này.

Đường Toàn đột nhiên nghiêm nét mặt nói tiếp:

– Té ra bọn ta đã gặp phải tay kinh địch, chúng đã chuẩn bị từ trước rồi. Cơ cục bữa nay ai ăn ai thua chưa thể biết trước được.

Ông quay lại bảo đại hán áo sắc tro:

– Người dẫn ta đi coi mấy chỗ nữa.

Hai người vâng lệnh dẫn đi coi thêm hai chỗ nữa và những xác chết đều bị ám khí mà chết, hoặc bị chưởng thế đả thương. Tình trạng mọi xác chết đại khái giống nhau.

Đường Toàn xem xong các thương thế, dặn hai gã đại hán áo sắc tro:

– Các người tìm cách tập trung những thi thể này vào một chỗ, dùng mớ lửa đốt để hỏa táng cho họ.

Hai gã vâng lời.

Đường Toàn ngửa mặt nhìn trời nói:

– Chúng ta về thôi.

Quan Tam Thắng biết Đường Toàn là người rất cẩn thận, bất luận việc gì ông ta cũng điều tra rất kỹ, mà sao đối với vụ này ông chỉ nói sơ qua không nghiên cứu tường tận, nên Quan rất lấy làm kỳ hỏi:

– Chúng ta mới coi qua đã về thôi ư?

Đường Toàn nghiêm nghị đáp:

– Đúng rồi. Chúng ta cần về sớm để còn bố trí lại mọi việc.

Rồi ông khẽ bảo gã áo đen:

– Chạy lẹ đi!

Gã áo đen giật dây cương, xe lừa đột nhiên chạy như bay.

Quan Tam Thắng cùng Vương Càn đưa mắt nhìn nhau rồi chạy theo xe.

Xe chạy rất nhanh, chớp mắt đã về đến chiếu tiệc.

Bọn Âu Dương Thống đang ngồi chờ, vừa thấy Đường Toàn về tới nơi, lập tức chạy ra nghênh tiếp.

Thiết Mộc đại sư chấp tay hỏi:

– Tiên sinh đã khám phá được gì chưa?

Đường Toàn từ từ xuống xe, chấp tay đáp lễ, nói:

– Nữ lang áo trắng đậu thuyền ở bờ sông là đã có dự mưu từ trước.

Âu Dương Thống nhúu cấp lông mày hỏi:

– Chẳng lẽ thị dừng thuyền không nhổ neo là có ý dụ bọn ta?

Đường Toàn bước vào chiếu tiệc, nghiêm nét mặt đáp:

– Cứ lấy tình hình trước mắt mà đoán thì đúng thế thật. Nhưng chúng tôi theo dõi đã tìm ra một điều. Bây giờ chưa tiên liệu được phải chờ lúc đến việc mới quyết định. Như vậy thì hoặc giả trong bang ta có kẻ nội phản cũng không kịp thông báo cho bên địch.

Nói tới đây đột nhiên ông dừng lại, đảo mắt nhìn khắp một lượt rồi nói tiếp:

– Cứ tình thế hiện giờ mà nói thì ai cũng phải nghi ngờ. Song bất luận bề nào cũng không ra ngoài hai nguyên nhân đó.

Phí Công Lượng vẫn tự phụ là người liệu việc rất chuẩn đích, lão nghe Đường Toàn nói liền ngưng thần suy nghĩ. Quần hào cũng lẳng lặng không ai nói gì, để tâm suy xét lời Đường Toàn.

Trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, Phí Công Lượng lên tiếng trước:

– Phải chăng Đường huynh hoài nghi trong bọn chúng ta ngồi đây có kẻ giao thông với địch?

Lão vừa nói vừa nhìn thẳng vào mặt Dạ Ứng Tử Vương Càn.

Wương Càn đằng hắng một tiếng rồi quay đi chỗ khác.

Đường Toàn tủm tủm cười nói:

– Ông bạn đây thật quả đa nghi. Các vị còn ngồi đây dù ai tư thông với địch, cũng không có cách nào trong thời gian ngắn báo cho đối phương được. Tiểu đệ nêu ra hai nguyên nhân đó là về nội bộ tề bang. Nếu quả đối phương có dùng nội phản thì gian nhân rất có thể là người kề cận Bang chúa chúng tôi.

Quan Tam Thắng nghiêm sắc mặt nói:

– Xin Đường huynh chớ nói đùa, những nhân vật kế cận Bang chúa đều là những người đã theo phò Bang chúa trên mười năm trời.

Đường Toàn hắng giọng nói:

– Còn nguyên nhân thứ hai là đối phương có mưu đồ chuyện khác thì đang bị bọn ta theo dõi.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Theo ý kiến lão tăng thì nguyên nhân thứ hai có lẽ trọng đại hơn.

Phí Công Lượng gật đầu nói:

– Đệ cũng quan niệm như vậy.

Giữa lúc ấy đột nhiên có tiếng la thê thảm vọng lại rồi một bóng người hốt hoảng chạy tới. Quần hào ngoảnh đầu nhìn ra thì là một đại hán áo lam.

Gã này ráng thu hết tàn lực để chạy tới trước mặt quần hào. Nhưng nghe tiếng chân chệnh choạng thì biết gã kiệt sức mất rồi.

Âu Dương Thống cau mày khẽ bảo Quan Tam Thắng:

– Người mau ra đỡ gã vào đây.

Vâng lời, Quan Tam Thắng chạy ngay. Nhưng tiếc rằng đã chậm mất rồi. Đại hán áo lam kiệt lực ngã lăn xuống đất.

Đường Toàn vội gọi to lên:

– Quan huynh ôm gã vào đây ngay xem còn cứu được không?

Quan Tam Thắng ôm xốc đại hán chạy vào, từ từ đặt xuống trước mặt Đường Toàn.

Thiết Mộc đại sư cúi xuống xem thì đại hán tuổi chừng bốn mươi, sắc mặt xám xanh hầy còn thoi thóp thở.

Nhà sư nhìn Âu Dương Thống chấp tay than rằng:

– A Di Đà Phật! Người này phải chăng là đệ tử quý bang?

Âu Dương Thống lắc đầu đáp:

– Không phải. Nếu là đệ tử bản bang thì tại hạ chẳng đến nỗi phải kinh ngạc.

Phí Công Lượng lấy làm kỳ hỏi:

– Y không phải là người quý bang, sao lại trà trộn vào đây được?

Âu Dương Thống đáp:

– Đó chính là điều tại hạ chưa hiểu.

Vừa nói vừa từ từ đưa mắt nhìn Đường Toàn hỏi:

– Tiên sinh xem còn có thể cứu được y nữa không?

Đường Toàn xem kỹ rồi nói:

– Tuy bị trọng thương, nhưng vẫn chưa đến nỗi mất hết nguyên khí. Chỉ cần điểm vào kinh mạch và cho uống chút thuốc là y có thể tạm thời hồi tỉnh.

Âu Dương Thống nói:

– Nếu vậy thì còn gì hay bằng, tiên sinh lệ tay cho! Tôi cần hỏi y mấy câu.

Đường Toàn vừa móc tay vào bọc lấy bình thuốc vừa khẽ bảo Quan Tam Thắng:

– Quan huynh điểm huyết kỳ môn cho y.

Quan Tam Thắng vâng lời ra tay điểm huyết.

Đường Toàn lấy một viên thuốc cúi xuống nhét vào miệng đại hán áo lam. Phí Công Lượng nghĩ thầm: “Đường Toàn đã có lời hứa trị độc cho ta, mà chưa biết y thuật ông ra sao?”.

Nghĩ vậy ông chú ý nhìn Đường Toàn cùng gã đại hán.

Sau một lát, đại hán đang nằm ngửa dưới đất, đột nhiên thở mạnh rồi ngồi nhồm đậy.

Âu Dương Thống chăm chú nhìn đại hán, hỏi:

– Quý tính ông bạn là gì?

Đại hán áo lam đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi đáp:

– Tôi họ Hồng. Ở đây vị nào là Bang chúa Cùng Gia Bang

Âu Dương Thống đáp:

– Chính là tại hạ. Ông bạn có điều gì xin cứ nói.

Đại hán áo lam nhìn kỹ Âu Dương Thống một lượt rồi đáp:

– Có phong thư đệ trình Bang chúa...

Gã vừa nói vừa móc trong bọc lấy phong thư ra đưa vào tận tay Âu Dương Thống.

Âu Dương Thống toan bóc thư coi thì đột nhiên Đường Toàn ngăn lại nói:

– Bang chúa hãy khoan? Để thuộc hạ coi trước được không?

Âu Dương Thống trầm ngâm giây phút rồi đưa thư cho Đường Toàn.

Đường Toàn giơ tay đón lấy, đặt vào cây quạt, chưa mở xem ngay, ngó mặt đại hán hỏi:

– Phong thư này của ai chuyển cho Bang chúa tộ bang?

Đại hán áo lam mỉm cười chua chát hỏi lại:

– Sao? Ông nghi ngờ lòng tôi phải không?

Đường Toàn nói:

– Không phải thế. Trước nay bao nhiêu văn thư gửi cho Bang chúa tộ bang đều do tôi xem trước. Lần này cũng không thể vượt ra ngoài lệ đó.

Đại hán áo lam cố gượng đáp:

– Được lắm! Bất luận các ông mở xem lối nào cũng mặc, công việc của tôi chỉ đưa thư đến tận tay Bang chúa Cùng Gia Bang là xong. Nếu phong thư này không có gì quan hệ, tôi cũng không cần biết.

Nói xong đột nhiên trở gót. Gã gắng gượng từ từ bước đi.

Quan Tam Thắng dằng hắng rồi gọi:

– Hay nhỉ! Người muốn đến là đến, muốn đi là đi? Thế gian đâu có chuyện dễ dàng như vậy. Hãy đứng lại đó.

Nói xong rảo bước đuổi theo.

Đường Toàn đột nhiên lớn tiếng nói:

– Chúc Hồng huynh lên đường bình yên. Miễn cho đệ khỏi ra tiền.

Vừa nói vừa khoát tay ngăn Quan Tam Thắng lại không cho đuổi theo. Đường Toàn cầm thư đưa trả lại cho Âu Dương Thống. Âu Dương Thống đón lấy mở ra xem rồi đột nhiên biến sắc.

Đường Toàn dường như đã liệu trước trong thư có việc kinh hồn động phách, nên thấy Bang chúa biến sắc cũng không lộ vẻ kinh hãi. Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư xem ra có vẻ hồi hộp. Thiết Mộc chấp tay để trước ngực, khẽ hỏi:

– Bang chúa khó ở chăng?

Âu Dương Thống vẻ mặt đau khổ một lúc, rồi dần dần trấn tĩnh trở lại, cất phong thư vào bọc.

Đường Toàn tuy muốn coi thư cho rõ việc gì, nhưng không tiện nói ra. Ông lẩm bẩm:

– Trước nay bất luận việc trọng đại gì, Bang chúa cũng bàn với mình, mà sao lần này lại không thấy đưa thư cho mình xem?

Thiết Mộc đại sư thấy Âu Dương Bang Chúa không trả lời mình trong lòng rất lấy làm kỳ lạ, khẽ nhíu cặp lông mày cất cao giọng hỏi lại:

– Phải chăng Âu Dương Bang Chúa trong mình khó ở?

Âu Dương Bang Chúa từ lúc xem thư, tâm thần hoang mang. Giờ nghe tiếng Thiết Mộc đại sư hỏi to, như người ngủ mơ sự tỉnh, cất tiếng đáp:

– Đa tạ đại sư đệ vẫn như thường.

Đường Toàn tủm tủm cười, khoanh tay hỏi Thiết Mộc:

– Lão thiền sư định đến bao giờ trở về chùa Thiếu Lâm?

Ông coi vẻ mặt Thiết Mộc đối với Âu Dương Thống có vẻ hoài nghi, nên tìm câu hỏi để dành trống lảng.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Cũng chưa thể biết được. Bần tăng vâng lệnh xuống núi điều tra cái chết của Mẫn lão anh hùng. Ngày nào chưa biết rõ nguyên nhân thì bọn lão tăng không còn mặt mũi nào mà trở về chùa.

Đường Toàn nói:

– Cái chết của Mẫn lão anh hùng tựa hồ là một vụ nghi án trên chốn giang hồ. Đường lối duy nhất để điều tra là ở trên mình nữ lang áo trắng.

Thiết Mộc nói:

– Tình thế hiện giờ như vậy. Nếu chưa tra ra nội tình thì chỉ còn cách bắt nàng đưa về chùa Thiếu Lâm.

Đang lúc nói chuyện, bỗng thấy Thiết Vệ Chu Đại Chí dẫn hai mươi gã đại hán hấp tấp đi đến. Gã nào cũng quần áo chèn sặc đen, giắt hai thứ binh khí, tướng

mạo hiên ngang, chân bước mau lẹ, thoát trông đã biết ngay là những người có căn bản đặc biệt về võ công.

Bọn này còn cách quần hào chừng bốn năm trượng đều dừng cả lại.

Thiết Vệ Chu Đại Chí chạy đến trước mặt Âu Dương Bang Chúa khom lưng nói:

– Vâng lệnh Bang chúa, tôi điều động Nhị Thập Tứ Kiệt về đây, xin Bang chúa phát lạc.

Âu Dương Bang Chúa trầm tĩnh hồi lâu, thần trí đã khôi phục lại rất nhiều. Bang chúa vẫy tay, bảo Chu Đại Chí:

– Hãy cho bọn chúng nghỉ ngơi một lát.

Chu Đại Chí vâng lệnh. Chợt nghĩ đến điều gì Âu Dương Thống gọi giật giọng:

– Hãy đứng lại!

Chu Đại Chí quay lại, Âu Dương Thống hỏi:

– Chiến thuyền lớn hai buồm đã thấy động tĩnh gì chưa?

Chu Đại Chí đáp:.

– Tình trạng chưa có gì thay đổi. Những thuyền nhỏ vẫn vây bọc canh giữ.

Âu Dương Thống vẫy tay Chu Đại Chí lại trở gót đi ra.

Thiết Mộc đưa mắt nhìn Đường Toàn nói:

– Tình thế bình tĩnh lúc này để đưa đến một cơn giông tố. Người tiếp viện cho bên địch đã đến, mà tứ thập bát kiệt nổi tiếng giang hồ bên quý bang cũng đều tập trung ở đây cả. Đến lúc động thủ, chiến cục quyết là thảm khốc!

Ngừng một lát, nhà sư lại nói tiếp:

– Theo ý bọn bản tăng thì nhân lúc cường địch chưa ra mặt, chúng ta nên động thủ trước đi. Tiên sinh tính sao?

Đường Toàn nói:

– Lão thiền sư đã có thành kiến như vậy, tại hạ không dám khuyên can.

Thiết Mộc đại sư cười nói:

– Bản tăng tưởng ta hãy ra bờ sông xem chiếc thuyền hai buồm có động tĩnh gì không. Rồi hãy chờ cơ hội động thủ.

Âu Dương Thống đưa mắt nhìn Đường Toàn nói:

– Tiên sinh...

Đường Toàn ngắt lời:

– Bây giờ kẻ địch đã có tay tiếp viện, cục diện vị tất đã đem lại ích lợi gì

cho ta. Nếu hai vị đại sư muốn dùng võ công để chế phục nữ lang áo trắng, chưa chắc đã là thất sách.

Âu Dương Thống nghe Đường Toàn nói vậy, không tiện khuyên ngăn Thiết Mộc đại sư, nên không nói gì nữa.

Thiết Mộc đại sư chấp tay nhìn Đường Toàn cười nói:

– Mệnh lệnh của chưởng môn tệ tự rất là nghiêm ngặt, nếu để nữ lang áo trắng trốn mất bọn bản tăng trở về tay không thì thật hết đường phục mệnh lại chưởng môn phương trượng. Vì thế bản tăng bắt buộc dĩ phải hành động gấp rút, chỉ e có điều trở ngại cho kế hoạch toàn diện của tiên sinh, dám mong tiên sinh thể tất cho.

Nói xong, đứng dậy đi về phía bờ sông.

Phí Công Lượng nói:

– Tại hạ có mối thâm giao cùng hai vị lão hòa thượng mấy chục năm trời, phải đi giúp hai vị một tay cho phải lẽ.

Đường Toàn cười nói:

– Phí đại hiệp cứ việc tự tiện cho?

Phí Công Lượng tùm tùm cười đi theo hai nhà sư.

Âu Dương Thống muốn phái các cao thủ trong bang ra bờ sông tiếp viện, song Đường Toàn khoát tay ngăn lại.

Đường Toàn thấy mấy vị đi đã xa, khẽ thở dài nói:

– Hai vị cao tăng chùa Thiếu Lâm nóng lòng ra tay tranh đấu là vì sợ chúng ta đoạt mất tiên cơ. Bấy giờ không tiện mở miệng cầu xin chúng ta giao nữ lang áo trắng cho đem về chùa Thiếu Lâm, mà ép uống chúng ta giao người lại cho cũng không xong.

Ông vẫn chăm chú nhìn nét mặt Âu Dương Thống trầm ngâm một lát rồi nói tiếp:

– Còn một việc khác nữa là sau khi Bang chúa đọc bức thư của đại hán áo lam đưa tới, rồi đột nhiên biến sắc chúng tôi rất áy náy không yên.

Âu Dương Bang Chúa thở dài, muốn nói lại thôi.

Đường Toàn tinh mắt quan sát sắc diện, biết rằng Âu Dương Thống trong lòng còn có điều đau khổ vô hạn, liền nói lảng sang chuyện khác:

– Các vị cao tăng chùa Thiếu Lâm tránh ra tay trước là chỉ muốn nhanh chân hơn mình, có phải Bang chúa cũng muốn giúp họ không thì xin định đoạt.

Âu Dương Thống nói:

– Hoặc giả nữ lang áo trắng có bị phái Thiếu lâm bắt được trước chúng ta cũng không thể không viện trợ.

Đường Toàn nói:

– Điều đó Bang chúa khỏi lo. Dù cho các vị thiền sư Thiếu Lâm có độc lực bắt được nữ lang áo trắng cũng phải giao cho Cùng Gia Bang tra hỏi trước. Xin Bang chúa hãy chờ cho biết rõ tin tức rồi sẽ điều động.

Chẳng qua mấy vị cao tăng này muốn ra tay bắt được thiếu nữ đem về chùa phục mệnh. Nhưng việc bắt sống thị đâu phải dễ dàng

Âu Dương Thống nói:

– Thiết Mộc, Phàm Mộc là những tay cao thủ vào bậc nhất phái Thiếu Lâm hiện nay, không những chỉ có danh tiếng ở chùa Thiếu Lâm mà thôi, hai vị còn liệt vào hạng nhất trong toàn thể võ lâm.

Phí Công Lượng cũng vang danh bốn bể, vừa rồi y đấu với thuộc hạ nữ lang áo trắng dường như chưa dốc toàn lực. Giả tử cả ba vị này đem toàn lực ra mà đối phó thì chắc chắn phần thắng.

Đường Toàn tùm tùm cười nói:

– Bang chúa nhận xét như thế chỉ đúng về khía cạnh nào thôi. Theo ý kiến thuộc hạ còn chỗ bất đồng. Nữ lang áo trắng có những tay thủ hạ lợi hại vô cùng! Tôi chưa kể đến người khác, hãy đơn cử Song Kiếm Thanh Thành, gã thiếu niên sắc mặt vàng khè khô đét cùng quái nhân nửa người nửa vượn cũng đủ đối phó với Thiết Mộc, Phàm Mộc và Phí Công Lượng.

Đường Toàn trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp:

– Thiết Mộc đại sư nóng bắt nữ lang áo trắng đem về chùa phục mạng, đình ninh rằng nhanh chân tắt được nước. Tôi đã xét đến cùng thì hành động của mấy nhà sư cũng không trở ngại gì lớn cho cuộc an bài của chúng ta có khi giúp cho mình được đôi chút cũng nên. Ý Bang chúa đã quyết định ra tay giúp bọn họ thì mấy tay cao thủ xuống thuyền tiếp viện cũng chẳng hề chi. Cử động này không những vụn nghĩa giao tình với phái Thiếu Lâm mà vụn nhất võ công bọn Thiết Mộc, Phàm Mộc có ra ngoài sự tiên liệu của thuộc hạ, cũng là cách lấy máu ăn phần. Khi bắt được nữ lang áo trắng, cuộc thăm vấn của chúng ta cũng được danh chính ngôn thuận.

Âu Dương Thống nói:

– Lời tiên sinh thật là chí lý. Chúng ta ra bờ sông coi đi!

Nói xong đứng dậy đi trước, Đường Toàn, Quan Tam Thắng, Vương Càn nối đuôi theo sau.

Chu Đại Chí xuất lĩnh Nhị Thập Tứ Kiệt cùng tùy tùng để hộ vệ. Đoàn người ra đến bờ sông thì thấy hai bên đã động thủ.

Thiết Mộc, Phàm Mộc xuống thuyền nhỏ rồi nhảy vọt sang thuyền lớn đấu với Thanh Thành Song Kiếm.

Người giữ chiếc thuyền nhỏ bây giờ không phải là chàng thiếu niên mặt vàng khè mà chính là Quan Ngoại Tiên Thần Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc múa cây nhuễn tiên kêu veo veo ở trên không đang kịch đấu với Phí Công Lượng.

Quái nhân nửa người nửa vượn cùng chàng thiếu niên mặt vàng thì không thấy đâu nữa. Hai gã này đối với con mắt Đường Toàn là những nhân vật bí mật mà cũng là những nhân vật ông ta rất chú ý.

Đỗ Thiên Ngạc hiển nhiên không địch nổi Phí Công Lượng. Cây nhuễn tiên trong tay sử dụng dần dần kém thế, Phí Công Lượng thì càng đánh càng hăng, ra những đòn lợi hại vô cùng.

Âu Dương Thống đảo mắt nhìn bao quát tình thế rồi khẽ hỏi Đường Toàn:

– Chúng ta đã nên phái người xuống trợ chiến chưa?

Đường Toàn cười nói:

– Xin Quan huynh xuống đi cho.

Quan Tam Thắng tùm tùm cười hỏi:

– Tôi xuống giúp ai bây giờ? Thanh Thành Song Kiếm đấu cùng Thiết Mộc, Phàm Mộc đang vào tình thế bất phân thắng bại... Phí Công Lượng dường như đã chiếm được thượng phong, kiếm chế đại cuộc. Chỉ trong vòng trăm hiệp nữa tất nhiên toàn thắng. Nếu mình xuống giúp sức không khỏi mang tiếng tranh công.

Đường Toàn cười nói:

– Quan huynh cứ xuống đi nhất định sẽ có người ra ghenh địch ngay.

o O o